

Σιγά να μη νοιαστούν...

του **Θοδωρή Γιάνναρου**

"Πολλά από τα φάρμακα που διατίθενται λόγω της κρίσης στους ασθενείς, θα ήταν ίσως καλύτερα να τα πετούσαμε από το παράθυρο... μόνο που μπορεί να τα φάνε τα πουλιά..."

Ο καρκίνος είναι ο γνωστός και μη εξαιρετέος άγνωστος, που ξαφνικά και απρόσκλητα εισβάλλει στη ζωή μας για ν' αναποδογυρίσει τις όποιες ισορροπίες είχαμε καταφέρει να στήσουμε, και μόνον αυτόν δεν είχαμε στον νου, όταν μας χτύπησε την πόρτα. Οι ανησυχίες για το μέλλον, η αναζήτηση κορυφαίων γιατρών και της ορθότερης και έγκαιρης αντιμετώπισης, οι φόβοι για τους κινδύνους της θεραπείας μαζί με τη σωματική καταπόνηση, που συνήθως συνοδεύει την ασθένεια, δημιουργούν πολύπλοκα ψυχολογικά, οικογενειακά και κοινωνικά προβλήματα στους ασθενείς και έρχονται τα πάνω-κάτω...

Άρθρο του Θοδωρή Γιάνναρου

Ας πάμε όμως λίγο πίσω τον χρόνο, στους δαιδάλους του χωροχρόνου και ας σταματήσουμε το σύντομο ταξίδι τη στιγμή εκείνη που ο ασθενής μας πηγαίνει στην κλινική που επέλεξε, για ένα απλό τσεκάπ, αλλά και λόγω ενός τσιμπήματος που ένιωθε στο γόνατο και που δεν έλεγε να σταματήσει. Βιάζεται κιόλας γιατί είναι σκαστός απ' τη δουλειά, αλλά δε νιώθει ενοχές. "...Σιγά το πράγμα", σκέφτεται... "μια φορά κάθε χρόνο το κάνω, για να προλάβω... και να μη λείπω απ' τη δουλειά με αναρρωτικές"...

Λίγο αργότερα τον κάλεσε στο γραφείο του ο γιατρός. "Δεν θέλει ορθοπεδικό... θέλει ογκολόγο. Κάτι διακρίνω, που δεν μ' αρέσει..."

Κεραυνός εν αιθρία...

"Αν διαγνωστείς με καρκίνο, δεν τελειώνει η ζωή σου. Σου δίνεται μια ευκαιρία να την κάνεις πιο ουσιαστική και αληθινή", συνέχισε ο γιατρός... "Θα χρησιμοποιήσουμε δύο νέα φάρμακα, που μετά από λίγο θα τον εξαφανίσουν! Μόνο που υπάρχει ένα πρόβλημα, που εγώ σαν γιατρός δεν μπορώ να λύσω! Τα συγκεκριμένα φάρμακα είναι εδώ και κάποιους μήνες σε έλλειψη και θα πρέπει να τα βρεις εσύ, ή να ρισκάρεις να τα ζητήσω εγώ... και όποτε έρθουν, αν έρθουν!"

Είναι το σημείο που ο γολγοθάς ξεκινά για τον ασθενή, που πρέπει να ξεκινήσει τη χημειοθεραπεία του... χθες. Κάθε μέρα που περνά, ο καρκίνος με γρήγορες κινήσεις ματ ξεφεύγει, και άντε πιάστον μετά. Έτσι, στην αναμονή βρίσκονται εκατοντάδες ογκολογικοί ασθενείς που ακολουθούν πρόγραμμα χημειοθεραπείας σε δημόσιο νοσοκομείο.

Τα ταμεία των νοσηλευτικών ιδρυμάτων έχουν "στερέψει", παρά τη μικρή "οικονομική ένεση" που τους κάνει αργά η κυβέρνηση, με αποτέλεσμα να παρουσιάζονται σοβαρότατες ελλείψεις ή σημαντικές καθυστερήσεις σε ογκολογικά φάρμακα, στον βωμό των οικονομικών πλεονασμάτων, που οι κυβερνήτες μας, με στόμφο και άκρατη περηφάνια, παρουσιάζουν ως επίτευγμα και τα οποία είναι χτισμένα με αίμα, πόνο και δάκρυα...

Σάμπως έχει υπολογίσει ή έστω αναρωτηθεί κάποιος στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, πόσο κοστολογείται μια ανθρώπινη ζωή που χάνεται, παρόλο που εύκολα θα σωζόταν;

Αν επιμείνουμε να ακολουθήσουμε τον ασθενή μας, μερικούς μήνες αργότερα, στο μέλλον, θα τον βρούμε σε κάποιο νοσοκομείο, να παζαρεύει για τον χρόνο αναμονής, προκειμένου να κλείσει το πρώτο του ραντεβού για την έναρξη της ακτινοθεραπείας του, που επίσης επείγει. Κάθε νορμάλ σκεπτόμενος άνθρωπος θα υπέθετε... πως λίγο αργότερα θα ήταν στο σπίτι του με το πλάνο των ακτινοβολιών ανά χείρας... Ε!... λοιπόν, λάθος θα υπέθεταν!

Δυστυχώς, αρκετά λιγότεροι καρκινοπαθείς, από τους διεθνείς μέσους όρους, κάνουν έγκαιρα ακτινοθεραπεία στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα οι καρκίνοι να υποτροπιάζουν, να εξαπλώνονται και ο βαθμός δυσκολίας στην αντιμετώπισή τους να πολλαπλασιάζεται... Περίπου 35-40.000 καρκινοπαθείς στην Ελλάδα χρειάζονται περί τις 800.000 συνεδρίες ετησίως, αλλά δυστυχώς λόγω ελλείψεων σε ανθρώπινους πόρους, μηχανήματα και χρήματα, μόνο οι μισοί, και με πολύ κόπο, καταφέρνουν να υποβληθούν, εγκαίρως -εντός των αποδεκτών χρονικών ορίων- σε ακτινοθεραπεία, δηλαδή περίπου 20-25.000.

Ας μη μιλήσουμε για ογκολογικά χειρουργεία, μιας και εδώ τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα. Ο αριθμός των τακτικών χειρουργείων, αφού και ο καρκίνος θεωρείται... χρόνια πάθηση, έχει μειωθεί δραματικά, λόγω των πενιχρών προϋπολογισμών των δημόσιων νοσοκομείων, που τα καλύπτει υποτυπωδώς μέχρι... τον μήνα Αύγουστο και μετά το χάος.

Το θέμα της πρόληψης, από την άλλη, είναι μια πονεμένη ιστορία. Η διαγνωστική εξέταση ζωής για τους καρκινοπαθείς, PET CT, που ανιχνεύει καρκίνους σε πολύ αρχικό στάδιο, υπάρχει μόνο σε 4 Δημόσια Νοσοκομεία, σύμφωνα με τους εργαζόμενους: Το Παπαγεωργίου (3-4 εξετάσεις/ημέρα), το Θεαγένειο (7-8 εξετάσεις/ημέρα), ο Ευαγγελισμός (10-12 εξετάσεις την ημέρα) και το Μεταξά (3-4 εξετάσεις/ημέρα). Σύνολο: 25-28 καθημερινά και περίπου 40 πραγματοποιούνται στον ιδιωτικό τομέα, που τόσο απεχθάνεται η κυβέρνηση του κου Τσίπρα...

Χιλιάδες καρκινοπαθείς αποκλείονται από την εξέταση, αφού με βάση τον αριθμό των καρκινοπαθών θα έπρεπε να διενεργούνται 75-80.000 PET CT κατ' έτος! Μοιραία τα αποτελέσματα για τη ζωή χιλιάδων συμπολιτών μας. Όσοι μπορούν βέβαια, απευθύνονται στον ιδιωτικό τομέα, καθώς η εξέταση κοστίζει 1.500 ευρώ. Όσοι έχουν χρήματα δηλαδή σώζονται... οι υπόλοιποι απλά πεθαίνουν.

Υπάρχει στρατηγικός σχεδιασμός για τον καρκίνο; Όχι! Υπάρχει μήπως σχέδιο για την ευαισθητοποίηση των πολιτών, μιας και υπολογίζεται ότι το 30% περίπου των περιπτώσεων καρκίνου θα μπορούσαν να αποφευχθούν αν όλοι μας αλλάζαμε κάποιες καθημερινές μας συνήθειες;

Η υιοθέτηση υγιεινού τρόπου διαβίωσης, η σωστή διατροφή, η αύξηση της σωματικής δραστηριότητας, η πραγματοποίηση τακτικών ελέγχων της υγείας μας, σε συνδυασμό με την

αποφυγή βλαβερών συνηθειών, όπως το κάπνισμα και η αγνόηση συμπτωμάτων, αποτελούν κρίσιμους παράγοντες στους οποίους αν δώσουμε σημασία μπορούμε όλοι μας να συνεισφέρουμε στη μείωση της εμφάνισης του καρκίνου και να παραμείνουμε υγιείς...

Τέτοιο σχέδιο θα έπρεπε να υπάρχει, αλλά... δεν υπάρχει, γιατί δεν έχει κριθεί αναγκαίο.

Κύριε Πολάκη, κ. Τσακαλώτε και Τσίπρα, μπορεί να θεωρούμαστε αντίπαλοι πολιτικά και η αντιπάθεια να είναι αμοιβαία, αλλά μπορούμε σίγουρα να συμφωνήσουμε σε κάτι: μπορούν οι περισσότεροι καρκινοπαθείς να σωθούν, αν η πολιτεία ενδιαφερθεί και σκύψει πάνω στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η πρόληψη του καρκίνου και η θεραπεία του.

Λύσεις, ιδέες, γνώση και εκπληκτικοί επιστήμονες υπάρχουν στη διάθεση της πολιτείας. Μένει μόνο να τα χρησιμοποιήσει, μιας και ανά πάσα στιγμή ο επόμενος που θα πληγεί μπορεί να είμαστε εμείς οι ίδιοι ή οι δικοί μας οι άνθρωποι.

Κάποτε, όταν διοικούσα το "Ελπίς", μια γνωστή Αμερικανίδα δημοσιογράφος με ρώτησε: "Γιατί παίρνετε στο νοσοκομείο 'Ελπίς' ανθρώπους που έχουν ουσιαστικά σταλεί στα σπίτια τους, έχοντας χαρακτηρίσει την ασθένειά τους ανίατη" Θυμάμαι πως απάντησα: "Όταν ο Θεός αποφασίσει να πάρει κάποιον κοντά του, εμείς δίνουμε μάχη να του αλλάξουμε τη γνώμη".

Όλα μια απόφαση δρόμος είναι...

*Ο κ. Θωδωρής Γιάνναρος είναι Μοριακός Βιολόγος, τ. Διοικητής του Νοσοκομείου "Ελπίς", & Μέλος του "Τομέα Υγείας" της Νέας Δημοκρατίας

20.07.2018

Πηγή: www.capital.gr/